

okolico. Naposled jih je v zrelih letih preplezal, pri čemer si je namesto s pravimi klini pomagal z zobmi brane in z vrvjo za povezovanje sena. Na vrhu je z navdušenjem vklesal napis »Lahonska pot«.

Glede na to, da ta pot pravzaprav sploh ne obstaja in da po tej smeri prek Velikih pečin zdaj skoraj nihče ne hodi na Ravno goro, naj predlagam, prosim in navdušim planince Podravja in Pomurja ter krajev, kot so Ormož, Ptuj, Maribor, Ljutomer, Murska Sobota in še drugi, da v čast 100-letnice slovenske planinske organizacije letošnje leto uredijo to kratko pot ter jo opremijo z jeklenico in klini. To bi bila edina »alpska pot« v Hrvaškem Zágorju, ki bi bila zelo atraktivna, a ne pretežavna, da bi jo opremili, pa ne bi potrebovali veliko časa in denarja, ampak le veliko dobre volje. To sem sicer že predlagal na občnem zboru PD Maks Meško leta 1991 v Ormožu in na dnevu planincev lanskega 13. septembra v Jeruzalemu, za kar sem bil nagrajen s ploskanjem. Ali je bilo to ploskanje samo vljudnostno?

Ko bi odprli to pot, bi lahko organizirali dan planincev pod pokroviteljstvom PD Ravna gora iz Varaždina in drugih zágorskih planinskih društev. Upam, da bo moj predlog sprejet.

Tomislav Jagačić,
Varaždin

iz planinske literature

Po inkovskih sledovih

Radovljška Didakta je izdala novo knjigo avtorja **Maksa Ferlana**, kemijskega strokovnjaka, ki je v okviru OZN deloval v različnih misijah. Vti-se o bivanju v Boliviji je strnil v knjigi z obetavnim naslovom in posnetkom na ovitku: *Huayna Potosi in indijansko pokopališča v Milluniju*.

Knjiga je potopis, feljton in opis strokovnega dela hkrati. Pisec predstavi organizacijo, nastanitev v rudarskem Oruru, opis življenja in izletov. Veliko piše o težavah z utrujenimi avtomobili, ki so komaj kos slabim cestam in veliki višini. To se ni spremenilo do danes, kajti avtor opisuje stanje pred dvajsetimi leti, vmes pa doživetja ob poslušanju glasbe z Altiplana, ki navduši vsakega popotnika.

Planince in popotnike bodo zanimali opisi poti, saj imena kot Titicaca, slano jezero Uyuni, Co-

Menda še nikoli pri nas ni izšlo toliko gornjskih knjig kot zadnji dve leti. V njih so zbrane lepe gornjske misli, zanimive zamisli, koristni napotki, globoke ideje. Če te knjige že ne postanejo vaša materialna lastnina, naj postanejo vsaj vaša duhovna last: izposodite si jih v knjižnicah, preberite jih, da boste po tem našem tepem hribovskem svetu hodili z odprtimi očmi in s srcem, ki bo pripravljeno sprejemati čare okolja!

roico, Sorata in druga še danes zvenijo eksotično. Žal se je do teh krajev le pripeljal, od uhojenih poti pa se ni oddaljeval. Na voznjah je obiskoval tudi rudnike visoko v gorah, zlasti v Cordillero Tres Cruces ali — kot jo bolj poznajo alpinisti — v Quimzo Cruz (v jeziku aymará je quimza — tres, torej tri). Večkrat ponavlja, da so tam rudniki tja do višine 6000 metrov, kar pa ne bo držalo, ker je najvišji vrh v tej gorski skupini visok »le« 5706 metrov. Sploh je pri naštevanju in opisu gora zelo nedosleden. Kaže, da je tudi on podlegel bolivijski evforiji v poviševanju vrhov za nekaj sto metrov.

Sam sicer nekje piše, da je vseeno, če je meter gor ali dol, vendar se s tem ne morem strinjati. To velja zlasti za Cordillero Real, kjer so vse višine precenjene, Illampu in vilcanovski vrhovi niso vulkanski stožci, Cordillera Negra je daleč na severu Peruja. Takih napak je kar nekaj; sicer niso bistvene za bralca, ki pričakuje le osnovne podatke o deželi, pisec pa se ponavlja tudi pri opisih dogodkov.

Knjigo krasijo barvne fotografije in reprodukcije zemljevidov države in posameznih pokrajin, ki pa so, žal, stari nekaj desetletij. Seveda na osmi sliki ni Mururata, pač pa Illampu z Ancohumo.

Prisrčno je orisana pomembna hrvaška kolonija v Oruru, zlasti **Drina** in **Vojko Vilović**, ki sem ju spoznal deset let pozneje kot avtor. Koliko dalmatinske trme in želje po uspehu je v teh ljudeh na negostoljubni visoki planoti!

Vse več je Slovencev, ki potujejo v te kraje, zato je knjiga vir informacij o Boliviji; dopolnjujeta jo knjigi **Pavla Simca**, ki nam je odkril amazonški del te prostrane dežele.

(Maks Ferlan: Bolivija / Čez drn in strn po inkovskih sledovih, Založba Didakta, Radovljica, 1992, 309 strani, 3465 SIT.)

Janez Pretnar

Izletniška karta Kočevske

Vsi vemo, da so del Kočevske okoli Kočevske Reke za javnost odprli šele pred kratkim. Do tedaj je bilo to območje za javnost zaprto. Tudi nobenih kart nismo imeli. Tja so smeli le redki pooblaščenci ljudje. Poslej je odprto tudi za navadne državljane. Še več: hitro se razvija in prav tako hitro utirajo pot tudi turizmu.

Zato smo bili posebej veseli izletniške karte z naslovom *Kočevsko z gornjo Kolpsko dolino* in obrobjem Bele Krajine, ki je izšla pred kratkim. Izdelal jo je Geodetski zavod RS v merilu 1:50.000, zasnoval in uredil pa **Vili Kos**. Zanj se je zavzela tudi občina, zlati njen predsednik **dr. Mihael Petrovič**, in druge organizacije in posamezniki v občini. Ti so tudi sodelovali pri zbiranju podatkov in mnogo prispevali k njeni